

За това искахъ да дойда да ви помоля да кажете на министра да отфърли съ прѣзрѣние Калжчова... Нека само да го попита въ коя черква се е вѣнчалъ!... Едно тó...

IV

Кардашеву задаватъ друга тема.

Кардашевъ се намръщи отъ това „едно—тò“; значи имаше и друго!

Каишевъ си запали цигарото, исплю шушкитѣ тютюнъ изъ устата си и продължи:

Едно — тó. Второ. Да ви помолж за една услуга, понеже вия като поетъ... разбирате? за госпожата... искамъ да ѝ направите нѣщо...

— Какво?

— Желаѣж да ми напишете една... полиграма въ стихове.

Кардашевъ се усмихна.

— Телеграма?

— Не телеграма... Ние хиледи телеграми сме били до сега... Въ стихове да бжде полиграмата.

— А, епиграмма?

— Да! епиграма, за госпожата ми, покойната... Заржчалъ съмъ ѣ мраморенъ паметникъ... Сега желаѣж — виѣ знайте азъ колко съмъ я обичалъ — да ѣ издѣлбаятъ нѣколко хубави думици, сирѣчъ, една поезийка, ама хубавичка.

— Епитафия искате да кажете?

— Епитафия! да!

И Каишевъ като приближи до Кардашева устата си, изъ които лѣхна пакъ конячната атмосфера, фана да му говори повѣрително:

— Колко се обичахме, брате мой! Азъ на вази само могъ да кажъ: тя бѣше ангелъ небесенъ... Плакахъ, когато умрѣ. Зе я Господъ, и азъ останахъ самъ... гледашъ